

Legenda

Túl hetedhét láthatáron,
nyolcadrét hajlott világon,
óperenciás Dunánkon,
s túl megannyi büszke házon,
hol a népet megszámlálják,
van egy dombvidék:
ragadozó rét.

S ama rétnek egy zugában,
végső kisdud parcellában,
Mária-fa árnyékában
jászlat rejt a sár.

Leszállunk a villamosról,
megyünk síró mesterünkhöz,
dehogyan vagyunk királyok,
lyukas a zsebünk.

Gáspár csak a földet nézi,
s mondogatja: lassan lépni,
mert a nagy pört meg kell érni.
Lajos lépdel Gáspár megett,
hómezőknek festőjétől
kapott kölcsön Menyhért nevet.
Leghátul én, a szerecsen,
ki már egyszer arcra bukott,
végül mégis ide jutott.

Megállunk a szent jászolnál,
szemüvegünk pára lepi,
húsvét van-é vagy karácsony,
nem tudhatja bizton senki.
Sírdogál az Istenfia,
üdvözöljük illendően;
őrzi fácska-nagymamácska,
valahai Új Mária
a megfordult, új időben.

Kolostor

Ha egy-egy pont, akár a csillag,
két arc között át is hevül,
nem érthetjük, miféle hírt ad,
visszfénye nem gyúl már belül;

csak fölsoroljuk bűncink és
mutatjuk apró sebcink,
aztán a riadt szétekintés
következik: mi lesz? megint

győznek a kölcsönös szánalmak:
csatakos, gyűrött lepedők – – –
avagy a száj szélére alvadt
csíkot látjuk? a múlt időt?

s ha jó is olykor egymás mellett
elüldögélni fullasztó
füstben – – – feledtük már a nyelvet,
röptét elunva hull a szó,

pecsétes lesz a büszke abrosz,
projekció a tiszta vágy,
s hasonlatossá korsó habhoz
a hit, hogy nem hiszünk szabályt;

mert minden pont, akár a csillag,
csak áthévül, aztán kihúny,
s vaksággá oltja álmainkat
e kies dormitórium.

Csigavonal

Betérek az általánosítóba,
rámszól a szép hölgy: ma nincs félfogadás,
azt felelem: én egész vagyok,
nem félek, egészen bizonyos.

Néha minden épp ilyen bizonyos,
főképp úgynevezett válságidőben,
vaskerekek nyomai az arcon,
verses füzet lapján lábnyomok.

Miféle fehér lányomok
borítják be az utakat hazáig;
nem hozza vissza az idomárnak,
kihullt a szó szájából a pálca.

Megállok olykor némely borozóban,
nem mintha innék, nem minthogyha írnék,
csak mert hátha éppen ott szeretnének
panaszkodni nekem a kiszolgáltatottak.

Gyermekekre gondolnak a kiszolgáltatottak,
földre pöccintik a versek hamvát,
rendelnek néhány pohár általánosítást,
fölhajtják lassan, ébren alszanak.

Honnan tántorogsz, Magyarország,
Budapest nevezetű májad meddig bírja,
meszes lányomok kanyargó sora;
építési terület közepén csigavonal.

Vannak statisztikák, mint a mentőautók,
keresztülszáguldanak rajtunk szirénázva,
piros zsibbadtság önti el a közvéleményt,
hadd vigyék kórházba a tényeket.

Hörögnek a tények az elfekvőben,
kényszeredetten borotválja őket a borbély,
szép hölgy akasztja ágyuk végére a jelszót,
begördül a vizit: fennkölt boncoiás –